

**MONSTER
JAGEN**
voor **BEGINNERS**

ALLE HENS AAN DEK

IAN MARK

Geïllustreerd door Louis Ghibault

Vertaald door Sandra C. Hessels |

Creative Difference

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Ian Mark

Oorspronkelijke titel: *Monsters Bite Back*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland

Vertaling: Sandra C. Hessels

Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers Ltd

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Illustraties omslag en binnenwerk: © 2023 Louis Ghibault

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1307 7

ISBN 978 94 027 6904 3 (e-book)

NUR 283

Eerste druk september 2023

Originele uitgave verschenen bij Farshore, een imprint van HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC. HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Een goede vraag

Mensen vragen me vaak: 'Jack, wat zijn de engste monsters die je ooit hebt gezien?'

Ze zeggen Jack tegen me omdat ik zo heet. Het zou nogal raar zijn om me bij een andere naam te noemen.

En ze vragen me naar die monsters omdat ik... Nou, omdat ik dus een monsterjager ben.

Niet lachen.

Je hoeft helemaal niet groot of sterk te zijn om met monsters te vechten. Als dat wel zo was, zou ik het niet doen.

Monsters zijn er in allerlei soorten en maten. Dat heb ik ontdekt toen Stuij op een dag verscheen, een klein mannetje met een lange baard dat mij uitkoos om zijn

leerling te worden, nadat ik... op een of andere manier... per ongeluk... ik weet nog steeds niet precies hoe... eigenhandig een Oger had verslagen. Dat wordt allemaal uitgelegd in mijn eerste avontuur. Waarschijnlijk kun je dat maar beter eerst lezen voordat je hier verdergaat, anders is het misschien verwarrend.

Alhoewel het niet per se hoeft, of zo. Dit verhaal ZOU zo ook wel te begrijpen moeten zijn, maar dat kan ik nog niet met zekerheid beloven, want ik ben nog niet klaar met schrijven. Sterker nog, daar ben ik net pas mee begonnen.*

En ook al ben ik kleiner dan de meeste kinderen en nog steeds pas tien jaar oud, vanaf het moment dat ik Stuip ontmoette heb ik al heel wat monsters gezien: Boggels en Boggelboes, Breekhalzen en Poeha's, Boemannen en Buggiebonzen, Brollachans en Boe-Hoes.**

En dat zijn alleen nog de monsters die met een B beginnen. (Afgezien van de Poeha's. Die zijn denk ik in het lijstje geglipt toen ik even niet keek.)

Ze staan allemaal in een magisch boek met de titel *Monsterjagen voor beginners*, dat ik heb gekregen op mijn allereerste dag als leerling-monsterjager.

* *Dat had je denk ik zelf ook al gemerkt.*

** *Boe-Hoes heten zo omdat ze altijd maar huilen.*

Elke keer als er een nieuw monster wordt ontdekt, waar dan ook op de wereld, schrijft de monsterjager die het gevonden heeft daar alles over op in zijn eigen exemplaar van dit boek. En dan verschijnt die nieuwe informatie meteen ook in elk ander exemplaar van het boek.

Het maakt niet uit hoeveel monsters erbij worden geschreven, er is altijd plek voor nog meer.

Kijk, dit zegt het boek bijvoorbeeld over Poeha's.

Poeha

Poeha betekent drukte of ophef. Daarom zijn Poeha's ook zo genoemd: ze zorgen graag voor ophef. Als de jak op dezelfde manier aan zijn naam was gekomen, had hij Grote Dikke Drol geheten. Al is het natuurlijk niet de schuld van de jak dat hij nergens anders heen kan dan de berg op. Maar daar heb je weinig aan als je met je nieuwe wandelschoenen net in een Grote Dikke Verse bent gaan staan.

Poeha's lijken wel een beetje op jakken. Of hoe jakken eruit zouden zien als ze op enorme stekelvarkens leken. Ze doen niets liever dan zich klein maken tot een bal en net zo lang met hun stekels over hun vijanden heen rollen tot ze zo lek zijn als een mandje. De enige manier om ze te verslaan is door een kurk op het uiteinde van die puntige stekels te prikken, maar dat

duurt eeuwen. Het is wat dat betreft sneller en effectiever om gewoon **WEG TE RENNEN** als ze zin hebben om voor ophef te zorgen. (En dat hebben ze altijd.) Dat zou ik dus maar snel doen als ik jou was.

Zoals je merkt is *Monsterjagen voor beginners* niet altijd even behulpzaam.

Maar welke monsters ik het engst vind?

Dat is niet zo moeilijk.

Dat zijn deze.

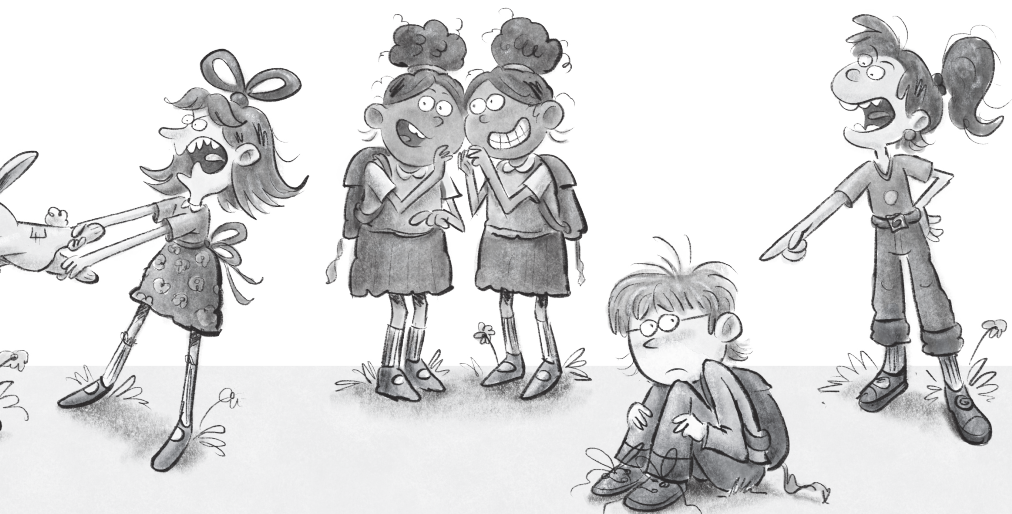

Kleine monsters

Ik neem het je niet kwalijk als je nu helemaal de kluts kwijt bent.

Want dat zijn duidelijk geen monsters. Het zijn kinderen.

Kinderen worden niet officieel aangemerkt als monsters, maar geloof me, onder **bepaalde omstandigheden** kunnen ze angstaanjagend zijn.

Daarom staan ze dus met een eigen stukje in *Monsterjagen voor beginners*.

Kinderen

Kinderen hebben heel veel gemeen met monsters. Ze zijn LUIDRUCHTIG. Ze zijn onvoorspelbaar. Ze kunnen ook HEEL gevaarlijk zijn, vooral als ze zich in een grotere groep ophouden. Monsterjagers wordt aangeraden plekken te vermijden waar te veel kinderen bij elkaar zijn, en zich naar veiliger gebied te begeven, zoals een jungle vol slangen. Gewoon, voor de zekerheid.

Voor mijn gevoel had ik die ochtend al honderd keer naar die bladzijde gekeken, en elke keer waren de woorden op de voorkant van het boek weer anders geweest.

Dat was een van die vele magische dingen aan het boek: de titel veranderde de hele tijd, afhankelijk van

wie het vasthield en hoe die zich op dat moment voelde.

Op dit moment was de titel *Monsterjagen voor jongens die het liefst zouden willen verdwijnen*.

En dat kwam doordat dit mijn eerste dag was op een nieuwe school, en ik het altijd al eng vond om nieuwe mensen te leren kennen. Doe mij maar een monster!

Ik stond bij het schoolhek en tuurde door de spijlen naar alle kinderen die op het plein rondraasden. Mijn maag wilde zich omdraaien.

Ik was niet alleen maar bang.

Ik was niet alleen maar angstig.

Ik was echt **bangstig**.

‘Maak je niet druk,’ zei Nancy.

Nancy is mijn beste vriendin. Ze is ook mijn enige vriend die net zo oud is als ik.*

Ik heb haar leren kennen toen ik voor het eerst in Koningsroest kwam. Ze hielp me een heel leger aan monsters verslaan dat werd aangevoerd door tante Brunilda.**

Nu zagen we elkaar dagelijks en vaak gingen we samen op avontuur.

* *Stuip is ook een vriend van me, maar die is tweehonderd jaar oud.*

** *Die eigenlijk niet mijn echte tante was. Maar dat is een ander verhaal. Letterlijk.*

‘De kinderen hier zijn niet anders dan jij en ik,’ zei Nancy terwijl de minuten wegtikten tot aan dat **Allesbeslissende Moment** dat ik door dat hek naar binnen zou moeten. ‘Nou ja, ze zijn wel iets anders dan jij en ik, want zij vechten niet tegen monsters, maar je weet wat ik bedoel.’

Ze gaf een geruststellend kneepje in mijn hand.

Helaas kent Nancy haar eigen krachten niet, dus schreeuwde ik het een beetje uit.

Mijn schreeuw werd gedempt door de schoolbel die de start van de schooldag inluidde. Nu moest ik beginnen aan mijn **Meest Angstaanjagende Missie Ooit**.

Ik ademde diep in en... liep naar binnen.

Nancy had gelijk.* Het was zo erg nog niet, ook al keken de andere kinderen naar me alsof ik een film was waar ze speciaal voor waren gekomen – en waarvan ze zich afvroegen wanneer hij zou beginnen en of het de moeite waard was om helemaal tot het einde te blijven kijken.

De lerares stelde me aan iedereen voor.

‘Nou, iedereen, zeg maar hallo tegen Jack,’ zei ze.

‘Hallo, Jack,’ zei iedereen.

Juffrouw Hinkels vroeg me om een en ander over mezelf te vertellen, zodat de andere kinderen me beter konden leren kennen.

* Nancy had negen van de tien keer gelijk, en ze heeft me gevraagd dat even duidelijk te vermelden.

Ik vertelde dat mijn moeder dood was en dat ik met mijn vader naar Koningsroest was verhuisd.

Ik zei maar niet dat mijn ouders vroeger monsterjagers waren, of dat ik er nu zelf ook een was. Op mijn oude school hadden de kinderen me gepest omdat ik in monsters geloofde.

Gelukkig lachten deze kinderen me niet uit. Die hadden het veel te druk met lachen – op een aardige manier – om Angela, die klonk als een trombone bij elke scheet die ze liet.

En dat deed ze ontzettend vaak.*

Juffrouw Hinkels vond het niet erg grappig. Ze bleef maar vragen: ‘Angela, is dat nou echt nodig?’ en ‘Ik denk dat je toch eens naar de dokter moet, het klinkt niet gezond.’

Het was wel raar om te bedenken dat ik iedereen in dit dorp vlak voor de zomervakantie nog had gered van een Oger-invasie.

Niemand herinnerde zich wat er gebeurd was, want zo werkt dat met monsters. Soms is het beter om bepaalde dingen te vergeten.

* Voor het geval je niet weet hoe een trombone klinkt, het geluid lijkt heel erg op dat van Angela's scheten.

‘Ik zei toch dat je nergens bangstig voor hoefde te zijn,’ zei Nancy toen we tijdens de middagpauze onze boterhammen aten. ‘Er gebeurt nooit iets bijzonders op school.’

Dat had ze mis. En dat gebeurt niet vaak,* daarom heb ik het ook onthouden.

* *Dat gebeurt een van de tien keer, zoals ik eerder al heb uitgelegd.*

Nu even niet, Arthur

Het was het einde van mijn eerste week op school, en we waren allemaal buiten slagbal aan het spelen.

Ik zag het nut er niet van in om goed te zijn in sport. Er is nog nooit iemand doodgegaan omdat hij niet goed was in sport. (Behalve dan die jongen op het eiland Wight, maar iedereen weet dat dat zijn eigen schuld was omdat hij zo nodig moest tennissen terwijl hij geen bal had.)*

We werden verdeeld in teams en juffrouw Hinkels gooide een muntje op om te zien wie er aan slag was.

Nancy's team won.

Ik moest me opstellen als buitenvelder.

En dat vond ik prima. De bal kwam zelden zo ver in

* In plaats daarvan gebruikte hij een handgranaat.

het veld. Ik kon ondertussen dagdromen over de monsters waarmee ik de volgende keer te maken zou krijgen. Er waren er nog zoveel die ik niet had gezien...

Het geluid van een trombone was het startsein voor de wedstrijd.

(‘Angela, wil je daarmee ophouden?’)

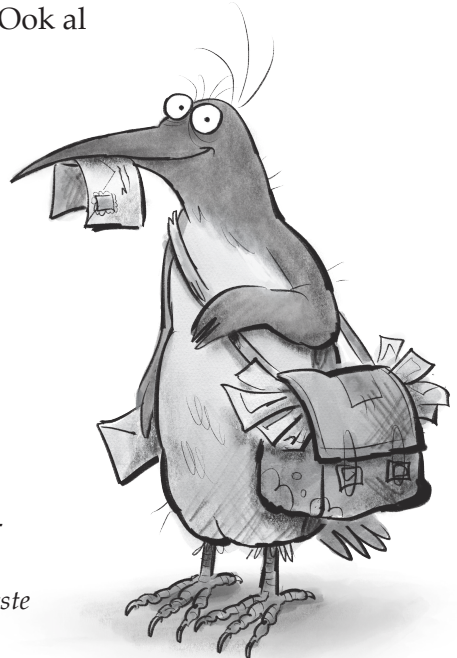
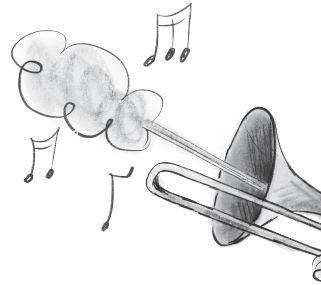
Na een poosje viel het me op dat er aan de rand van het veld een pinguïn stond met een brief in zijn snavel. En hij staaarde naar mij.

Heel intens.

Dat klinkt misschien vreemd vanwege het feit dat we in Engeland waren. Ook al ging het om Cornwall, waar Koningsroest lag.* Maar ik was zo onderhand wel gewend aan pinguïns.

Het Internationale Bondgenootschap van Monsterjagers verzond een noodoproep altijd met behulp van postpinguïns. Dat beteken-

* En nog steeds ligt. In elk geval de laatste keer dat ik het opzocht wel.

PATS!

de dat er ergens
weer een nieuw monster
was dat aangepakt moest worden.

Het was niet het meest praktische
systeem ter wereld, aangezien pinguïns niet
kunnen vliegen. Autorijden kunnen ze ook niet,
want het is best lastig om een stuur vast te houden
met vleugels, en hun poten komen niet bij de pedalen.

‘Nu even niet, Arthur!’ riep ik met een luide fluis-
ter, want ik herkende de pinguïn meteen. ‘Je weet dat
ik alleen buiten schooltijd op monsters kan jagen.’

Arthur bleef staren.

Nog intenser.

Aan de andere kant van het veld was Nancy net aan
slag.

Ze concentreerde zich op de bal, zwaaide haar arm
naar achteren, en gaf er vervolgens een zo hard moge-
lijke klap tegen.*

De bal vloog mijn kant op.

Ik keek op, recht in de felle zon.

‘Vangen!’ riep Angela, en ze trompetterde nog een
harde scheet bij wijze van nadruk.

* Tegen de bal, dus. Niet tegen haar eigen arm.

Ik probeerde me te concentreren, maar Arthur kwam nu het veld op gewaggeld om de brief te bezorgen.

De bal kwam al in de buurt.

Ik opende mijn handen om hem te vangen. Dan zou ik de held zijn. Dan zou iemand van het andere team UIT zijn, dankzij mij.

Hij kwam dichterbij.

Nog dichterbij.

Net op het laatste moment vouwde de pinguïn een papieren vliegtuigje van de brief en stuurde dat naar mij. Ik zag het vanuit mijn ooghoek met een bocht op me afkomen.

En die ooghoek was ook precies de plek waar het me raakte.

'Au!'

Mijn handen vlogen naar mijn gezicht en de bal ketste keihard tegen mijn hoofd...

‘Au! Weer au!’

...en viel, samen met mijn bril, met een plof op de grond.

Mijn teamgenoten kreunden van teleurstelling.

Toen ik eindelijk mijn bril had opgeraapt en weer op mijn neus had gezet, was Arthur alweer vertrokken, op weg voor zijn volgende opdracht.

Ik pakte de brief en stopte die in mijn zak. Maar ik vroeg me wel af wat er zo dringend kon zijn dat het Internationale Bondgenootschap van Monsterjagers het risico nam om deze **ongewenste aandacht** op mij te vestigen door een pinguïn naar mijn school te sturen.